

ויען כי דברנו עתה בעניני גלגול אספר עוד מעשה אחת מעניני גלגול אשר הקשבתי על חד מקמאי שהיה אז אב"ד בקראקא :

קראקא היא העיר שחברו בה כל הדרי תפארת ואהבת התורה גם עד היום בקרבה הומיה ומה גם בשנות קדם היה נמצא שם אברך אחד בן גביר וחתן לגביר וגם בעצמו היה נגיד ועשיר. והקדיש כל עתותיו אך לתורה ועבודה והיה כעץ שתול על פלגי החכמה והתבונה וישב תמיד בהתבודדות סגור ומסוגר כל היום לפני ה' ולא בא מפתח ביתו החוצה. אך בתורת ד' חפצו. ויהי בהיות אדונינו קיסר יר"ה בקראקא ותהום קול הקרי' בתרועת ששון ושמחה. וכל בני העיר רצו לפני המלך לכבודו. והאברך לא אבה להתבטל מתורתו ללכת החוצה אך כאשר רכב המלך ברחוב הקרי' הציץ מחרכיו לברך עליו ברוך שחלק מכבודו לברואיו. ובפתחו חלוני ביתו ושחה להביט הוד תפארת המלך והנה לפתע פתאם נפלה לבנה מן החומה אשר ממנה הביט הוד כל שרי ממלכתו לבקר בהיכלי האברך הזה ולחקור היטב אולי שימה היתה זאת מאתו וחשב מחשבת פיגול ח"ו על אדונינו המלך ולא נמצא בכל הבית מאומה כי האברך באמת היה נקי מכל אשמה ומעל. ובכל זאת לא פטרוהו המלך וחרצו משפט מות על האברך יושב אוהלים הזה אשר היה תם וישר. וירדפו כל ראשי העיר וירעמו וירעשו. והעידו כולם עליו כי נקי הוא מכל חטא ופשע. וכל עיני ישרון לא

ויען כי דברנו עתה בעניני גלגול אספר עוד מעשה אחת מעניני גלגול אשר הקשבתי על חד מקמאי שהיה אז אב"ד בקראקא : **קראקא** היא העיר שחברו בה כל הדרי תפארת ואהבת התורה גם עד היום בקרבה הומיה ומה גם בשנות קדם היה נמצא שם אברך אחד בן גביר וחתן לגביר וגם בעצמו היה נגיד ועשיר. והקדיש כל עתותיו אך לתורה ועבודה והיה כעץ שתול על פלגי החכמה והתבונה וישב תמיד בהתבודדות סגור ומסוגר כל היום לפני ה' ולא בא מפתח ביתו החוצה. אך בתורת ד' חפצו. ויהי בהיות אדונינו קיסר יר"ה בקראקא ותהום קול הקרי' בתרועת ששון ושמחה. וכל בני העיר רצו לפני המלך לכבודו. והאברך לא אבה להתבטל מתורתו ללכת החוצה. אך כאשר רכב המלך ברחוב הקרי' הציץ מחרכיו לברך עליו ברוך שחלק מכבודו לברואיו. ובפתחו חלוני ביתו ושחה להביט הוד תפארת המלך והנה לפתע פתאם נפלה לבנה מן החומה אשר ממנה הביט האברך ותפול לפני רגלי הסוס אשר רכב עליו המלך. וימהרו כל שרי ממלכתו לבקר בהיכלי האברך הזה ולחקור היטב אולי שימה היתה זאת מאתו וחשב מחשבת פיגול ח"ו על אדונינו המלך ולא נמצא בכל הבית מאומה כי האברך באמת היה נקי מכל אשמה ומעל. ובכל זאת לא פטרוהו המלך וחרצו משפט מות על האברך יושב אוהלים הזה אשר היה תם וישר. וירדפו כל ראשי העיר וירעמו וירעשו. והעידו כולם עליו כי נקי הוא מכל חטא ופשע. וכל עיני ישרון לא נתנו

תפארת המלך והנה לפתע פתאם נפלה לבנה מן החומה אשר ממנה הביט האברך ותפול לפני רגלי הסוס אשר רכב עליו המלך. וימהרו כל שרי ממלכתו לבקר בהיכלי האברך הזה ולחקור היטב אולי שימה היתה זאת מאתו וחשב מחשבת פיגול ח"ו על אדונינו המלך ולא נמצא בכל הבית מאומה כי האברך באמת היה נקי מכל אשמה ומעל. ובכל זאת לא פטרוהו המלך וחרצו משפט מות על האברך יושב אוהלים הזה אשר היה תם וישר. וירדפו כל ראשי העיר וירעמו וירעשו. והעידו כולם עליו כי נקי הוא מכל חטא ופשע. וכל עיני ישרון לא

פאר מקדושים

8

נתנו שנה לעיניהם ותנומה לעפעפיהם. לא שקטו ולא נחו והריצו אך מכתבי בקשה לכל שרי המלכות ונתכבדו לדבר עם המלך בעצמו עבדו. ועד כה הגיעו בבקשתם כי השיב להם המלך אם כן איפוא יהי נא כדברי הרב דמתא. ואם ישפוט הרב כי לא בן מות הוא יתוה עליו תיו חיים. כי המלך בעצמו הבין הדבר לאשורו כי הכל באמת וצדק. לכן השיב זאת לפני שרי ממשלתו ובטח במ לב המלך אם ככה ירעימו כל אנשי הקרי' על איש ישר הלזה גם הרב ישתדל לחיותו ומה גם כי תלה הדבר במשפטו כאשר יחרוץ בעצמו. והנה בבוא המשפט לפני הרב ענה את שואליו בלי ספק דינו כמורד במלכות וחייב מ יתה ויתמרמר כל העם על הרב כי איככה הרג בידיו את האברך הזה ואך בהבל פיו נהרג האברך כפי משפטו. והרב צוה לקרא אותו אל הלוייה ללותו. ובכן סרו העם למשמעתו ויקראו את הרב בעת לויתו. וכאשר הוליכו את המת לפני בית הכנסת צוה הרב לעמוד ולהנפש והוא יספיד אותו: וכאשר עמדו נושאי המטה לפני שער בהכ"נ. נגש הרב אל מטת המת ויען בקול גדול. עתה אתה עמוד נא בגזירת עירין פתגמין ומאמר קדישין והודיע את העם סיבת מיתתך לבל ירונו כל העם אחרי והשיבותי מעלי תלונו בני ישראל. וישב המת במטתו לעין כל רואים. ויאמר אנכי נשמת פ' שהפיל ראשון אבן לירמי' הנביא. ולכן שולחתי לעולם השפל זה חמשה עשר פעמים לתקן עותתי ובגלגול הזה תקנתי הכל. ונשארה נקיה זכה וצלולה. לכן חשב הרב מחשבות לבל תדחה שנית. כאשר אקלקל את מעשי ח"ו. ואת זה צפה ברוח הקדש וצוה כל זאת למען הביאני אל מקומי בשלום. זכר העומדים שמעו את הקול מדבר ויחדלו להתרעם על הרב כי ידעו מן היום והלאה כי רוח ד' דבר בו. ומלתו על לשונו:

תלונו בני ישראל. וישב המת במטתו לעין כל רואים. ויאמר אנכי נשמת פ' שהפיל ראשון אבן לירמי' הנביא. ולכן שולחתי לעולם השפל זה חמשה עשר פעמים לתקן עותתי ובגלגול הזה תקנתי הכל. ונשארה נקיה זכה וצלולה. לכן חשב הרב מחשבות לבל תדחה שנית. כאשר אקלקל את מעשי ח"ו. ואת זה צפה ברוח הקדש וצוה כל זאת למען הביאני אל מקומי בשלום. וכל העומדים שמעו את הקול מדבר ויחדלו להתרעם על הרב כי ידעו מן היום והלאה כי רוח ד' דבר בו. ומלתו על לשונו:

נתנו שנה לעיניהם ותנומה לעפעפיהם. לא שקטו ולא נחו והריצו אך מכתבי בקשה לכל שרי המלכות ונתכבדו לדבר עם המלך בעצמו עבדו. ועד כה הגיעו בבקשתם כי השיב להם המלך אם כן איפוא יהי נא כדברי הרב דמתא. ואם ישפוט הרב כי לא בן מות הוא יתוה עליו תיו חיים. כי המלך בעצמו הבין הדבר לאשורו כי הכל באמת וצדק. לכן השיב זאת לפני שרי ממשלתו ובטח במ לב המלך אם ככה ירעימו כל אנשי הקרי' על איש ישר הלזה גם הרב ישתדל לחיותו ומה גם כי תלה הדבר במשפטו כאשר יחרוץ בעצמו. והנה בבוא המשפט לפני הרב ענה את שואליו בלי ספק דינו כמורד במלכות וחייב מ יתה ויתמרמר כל העם על הרב כי איככה הרג בידיו את האברך הזה ואך בהבל פיו נהרג האברך כפי משפטו. והרב צוה לקרא אותו אל הלוייה ללותו. ובכן סרו העם למשמעתו ויקראו את הרב בעת לויתו. וכאשר הוליכו את המת לפני בית הכנסת צוה הרב לעמוד ולהנפש והוא יספיד אותו: וכאשר עמדו נושאי המטה לפני שער בהכ"נ. נגש הרב אל מטת המת ויען בקול גדול. עתה אתה עמוד נא בגזירת עירין פתגמין ומאמר קדישין והודיע את העם סיבת מיתתך לבל ירונו כל העם אחרי והשיבותי מעלי תלונו בני ישראל. וישב המת במטתו לעין כל רואים. ויאמר אנכי נשמת פ' שהפיל ראשון אבן לירמי' הנביא. ולכן שולחתי לעולם השפל זה חמשה עשר פעמים לתקן עותתי ובגלגול הזה תקנתי הכל. ונשארה נקיה זכה וצלולה. לכן חשב הרב מחשבות לבל תדחה שנית. כאשר אקלקל את מעשי ח"ו. ואת זה צפה ברוח הקדש וצוה כל זאת למען הביאני אל מקומי בשלום. זכר העומדים שמעו את הקול מדבר ויחדלו להתרעם על הרב כי ידעו מן היום והלאה כי רוח ד' דבר בו. ומלתו על לשונו:

תלונו בני ישראל. וישב המת במטתו לעין כל רואים. ויאמר אנכי נשמת פ' שהפיל ראשון אבן לירמי' הנביא. ולכן שולחתי לעולם השפל זה חמשה עשר פעמים לתקן עותתי ובגלגול הזה תקנתי הכל. ונשארה נקיה זכה וצלולה. לכן חשב הרב מחשבות לבל תדחה שנית. כאשר אקלקל את מעשי ח"ו. ואת זה צפה ברוח הקדש וצוה כל זאת למען הביאני אל מקומי בשלום. וכל העומדים שמעו את הקול מדבר ויחדלו להתרעם על הרב כי ידעו מן היום והלאה כי רוח ד' דבר בו. ומלתו על לשונו: